

Hızır'la Geçen Zaman ve Yürüyüş

Şakir KURTULMUŞ

Her gün yeni bir öykü doğuyor, yeni bir şiir yazılıyor.

Susunluğum taşıyor dışarıya. Yaslandığım kelimeler önümde Musa'nın asası gibi yol çiziyor, yön belirliyor. Denizi işaretleyen simgeler oluyor.

İçim bana susuyor, içim beni konuşuyor. Kelimeler yürütüyor beni. Sözcüklerle yaşıyorum. Suyun öte yakasına geçersen, bütün taşlar bu kıyıda kalacak ve kendimi hafif hissedeceğimi düşünüyorum. Asa ve aşk rüyalarım giriyor. Kuyuların içinden geçiyor, zeytin bahçelerinde yürüyorum. Asa ... ve Musa ... Sabah kalktığımda kendimi Kızıldeniz kıyılarında ormana giden yolu ararken buluyorum. Yol yakın olduğu kadar uzak. Uzak olduğu kadar yakın. Hızır'ı arıyorum. Hızır'la geçen saatlere öykünüyorum. Hızır'ı özlüyorum. Hızır'ı bekliyorum.

Bir yol ki sevdalıyım. Yoluna sevdalandım da duruldum. Koştum, yoruldum, bekledim, yürüdüm ve yol hikâyelerinin önünde serinledim.

Rüyaların içinden geçerken tutunduğum kelimelerle başladı bu yürüyüş. Dağlardan, kırlardan, bayırlardan, nehirlerden, tünellerden, dar boğazdan, geniş vadilerden, düz ovalardan, dimdik yamaçlardan, kayalıklardan geçilerek gelinir buraya. Niyet, elbette önemlidir. Niyet etmek, eylemi sürdürmenin yarısıdır. Başlangıç çizgisi işaretlenmiştir, sözcüklerin konuşmaya başladığı yerdir. Yolculuk sürekli, sürmelidir, nerede biter bilinmez. Bilinmesi de gerekli değildir. Aynı yola yürüyen binlerce yolcu, hep aynı ülkünün şarkısını söylediği için buluşur bu yolda. Kelimelerin götürdüğü yer aynıdır. Her bir yoldan ayrı bir sözcüğün sesi duyulur, akar ve bir yolda bütün sözcükler birleşir, yeni bir nesne olarak kelimelerle bütünleşir. Kelimeler kelimeyi doğurur. Ses sese ulanır. Kalp kalbe dokunur.

Her yolcunun kendine ait bir öyküsü vardır, şiiri vardır. Yol aynıdır, yürüyüşe katılanların sayısı her gün artmaktadır. Ses büyümektedir, yol yaklaşmakta mıdır? Adımlar hızlandıkça mesafenin kısaldığı, yolun ulaşılabilir hâle geldiği düşüncesi bir düş müdür, yoksa rüyaların kesiştiği noktada yolun yeni bir kanal-

da uzaması ya da kelimelerin yeni seslerle buluşmasından mıdır? İşte geniş bir gövdeden yayılan dalların her bir yöne yol alışları mıdır bütünlüğü sağlayan? Ben bendeyim. Sen de bendesin. Birliktelik, aynı şarkıyı birlikte seslendirmek midir? Şiirin yaşandığı yer burası mıdır? Ya da yeni bir öykünün yeni sözcüklerle yola düştüğü bir yer: İçimizde seslerin çağrıştığı yerde birlikteyiz.

Önümüzde ayetlerin ışığıdır, kandil gibi yolumuzu aydınlatır. Karanlık sokakların içinden geçtik de geldik. Uzaktan bir nokta olarak beliren, yürüdükçe daha yakın olduğumuz, yaklaştıkça bizi saran ve ruhumuzu biteviye silkeleyen sonra da içimizi ısıtan, yolumuzu aydınlatan ışık ... Hep bir arayış içinde olduk. Işığı görebileceğimiz yerleri tercih ettik.

Yollar yürüyüşe katılanlarla aydınlandı.

Karanlıkların rengiyle boyanmamak için yolumuzu ormana doğru çevirdik, yeşilin bütün tonları sindi üzerimize. Yürüyüşümüz kimi zaman patika yollarda, kimi zaman çakıllarla dolu toprak yolda, kimi zaman da yamaçlarda bir keçi yolu bulup ağaçlara tırmanarak, dallara tutunarak sürdü. Yürürken bacaklarımız ağırlaşıyor, damarlar şişiyor, tabanlarımız nasırlaşıyordu. Zahirî olarak görünenler belki bedenimizde oluşan rahatsızlıklar, aksaklıklar olarak görünse de hissetmiyorduk bile acıyı. Çünkü bizi çağıran bir *Yol* vardı ve biz bu *Yol*'a sevdalanmıştık. Sessizliğimizin sesi ağaçlardan geliyordu. Hep birbirimize tutunarak çoğalttık sesimizi. Kimi zaman da seslerin birbirine karışması ile yollarımızı ayırıştırarak soğuk rüzgârlarla çarpışarak sürdü yürüyüşümüz. Ama hep sürdü. Gecenin zifirî karanlıklarında içimizi aydınlatan ışıktı gideceğimiz yolu gösteren. Dostlarımız bizi hiç yalnız bırakmadı. Ormanın içinden geçerken gecenin sessizliğini uzaktan gelen çakalların sesi bozuyor, durup da ne yöne gitmeliyiz diye düşüncelere daldığımızda karıncalar yetişiyordu imdadımıza. Onların izini sürerek uzaklaşıyorduk çakalların uğultusundan. Seslerin kime ait olduğunu ya da hangi yönden geldiğini belirlemeye çalıştığımız anlarda ise bülbüller çağırıyordu bizi. Onların sesini takip ederek sürdürdük yürüyüşümüzü. Orman dostlarımız, ağaç dostlarımız, güvercin dostlarımız, rüzgâr dostlarımız, serçelerimiz, karıncalarımız, nehirlerimiz, hele hele çiçeklerimiz, meyvelerimiz, gül dostlarımız, akasyalarımız, üzümlerimiz, narlarımız, hurmalarımız, zeytinlerimiz, lalelerimiz, sümbüllerimiz, fesleğenlerimiz, bülbül dostlarımız var bizim. Dallarında bize barınaklar kuran ağaç dostlarımız var bizim. Her biri ayrı güzellikte beyazlar beyazı çocuk dostlarımız var bizim.

Yolumuzda parlayan ışığımızdır söz.

Aşkın parlayan yıldızları, bizi hâlden hâle sürükleyen kelimeler. Aydınlıktır, sevimlidir, sıcaktır. Bizden, aileden birileri gibidir onlar. Önümüzde akıp giden suyun berraklığıdır, kelimelerimizi pak kılan, aydınlatan, ısıtan. Kardeş gibidirler. Dost gibidirler. Sırdaşlardır. Sevgili gibidirler. Kelam ve kalem nakış

gibi işlenmiştir ruhumuza. Ruhumuz sözsüz, sözümüz Onsuz ne ifade edebilir ki... Bedenimiz kaderin belirlediği kadar yaşayacaktır. Yaşadığımız sürece de sorumluluklarımızın izinde var olmaya devam edeceğiz. Kalemin yükü ağırdır. Ormanlardan, ırmaklardan geçerken alıştırdık bedenimizi bu yükün altında tutmaya. Güzel adamlar çıktı yolumuza çok şükür. Söz, güzel adamların elinde daha bir anlam yüklenmiş olarak geldi sofralarımıza. Yolumuz nereye varsa, bizi götürdüğü yer neresi olursa olsun, hatta kentin uğultusundan kaçıp ormanın içine, ta içlerine kadar gittiğimiz zamanlarda bile yalnız bırakmadı bizi güzel adamlar. Onlar seçilmişlerdi. Güzel olanı anlatan, sunan güzel insanlardı onlar. Üstatlarımız, ustalarımız, önderlerimizdi o güzel adamlar. Ağabeylerimizdi...

Üstatlarımız sayesinde bulduk kendimizi tertemiz bir yolda. Öyle bir yol ki dikenlerden, çakıl taşlarından, çalılıklardan ve tüm ayırık otlarından temizlenmiş, pırıl pırıl bir yoldu bu ve biz bu tertemiz yolda ilerlemeye ve büyüme-ye başladığımızda yolun her iki tarafını güzel adamlar tutmuş, yol ayrımında gideceğimiz yolu işaretliyorlar, zaman kaybına izin vermeksizin yürüyüşe katılmamızı, koşuya yetişmemizi sağlamaya çalışıyorlardı. Bize ikram ettikleri birbirinden güzel şiirler, öyküler ve cilt cilt kitaplarla açlığımızı bastırıyor, susuzluğumuzu gideriyorduk.

İçimizde sararmış beniz ve zayıf bünyeleriyle yürüyüşü tamamlayamadan yoldan ayrılanlar da oldu. Giderken geriye dönüp bakmalarından isteksizce ayrıldıkları belliydi. Yola çıkarken yürüyüşü tamamlayıp koşuya katılmak üzere hazırlanmışlardı. Yolun başındayken hissettikleri gücün zamanla hafiflediğini gördüklerinde yürüyüş kolundan sapmışlardı bile. Kitapların ağırlığı mı korkutmuştu onları; doğanın gizemi, dağların sessizliği ya da kelimelerin miracı mı bilinmez. Bir şey olmuştu işte. Bu bir şey her ne ise koparmıştı onları bu yürüyüşten. Sebeplerini sadece kendilerinin bilebildiği bir şeydi bu. Bir kopukluk. Bir kaçış. Bir aykırı tutum.

Uzun bir serüvendir yürüyüş. Kısa süreli aralıklarla kopan ve hemen toparlanıp tekrar yürüyüşe katılanlar oldu. Bu ayrılık bazen bir saat, bazen bir gün, bazen bir hafta, bir ay ya da birkaç sene de olabiliyor. Kuşkusuz bu da bir imtihandı. Uzun bir süre yürüyüşten ayrı kalıp bir süre sonra tekrar yürüyüşe katılan, fakat sanki yeni başlıyormuş gibi genç bir ruhla yenilenmiş, durulmuş, sakinleşmiş bir ruhla, büyük bir heyecanla bu yürüyüşe katılanlar da oldu.

Yol yenilenmişti. Yolla birlikte yolcular da yenilenmişti. Aslında yenilenen ne yol ne yolculardı. Yenilenen bilinçlerdi. Bilinçlenen zihinler, özgürleşen zihinlerdi. Yol yeni başlıyordu. Yol hikâyeleri ile dolu yürüyüş de yeni başlıyordu. Samanyolunda gökkuşağı renkleriyle boyalı aydınlık bir yol açılmıştı bir kere. Coşku sonsuzdu. Yürürken ve koşarken adımlarımızın bizi gerçek hayata doğru götürdüğü fikri, coşkusu, inancı dipdiri idi önümüzde. Dağlardan geçerek

ormanlara, ırmaklardan geçerek denizlere, okyanuslardan göğe doğru hep bu coşkuyla dolu yürüyorduk.

Doğanın senfonisi içimizde, biz doğanın senfonisinin içindeydik.

Yürüyüş yeni başlıyordu sanki. *Koşu bittikten sonra da koşan atlar* gibi yeniden koşuya hazırlanır gibi yürüyüşün içindeydik. Heyecanımız sonsuz, sanki yeni bir doğum heyecanı, yeni bir doğum mutluluğu yaşıyor gibi yürüyüşü yaşıyorduk.

Hızır'la Kırk Saat'in şimdiki zamanında *Taha'nın Kitabı*'nı okuyorduk.

Zamanın bize bahşedilmiş bir vaktinde, Hızır'la birlikte, onunla omuz omuza, kol kola, iç içe, iklimlerden iklimlere kendi yürüyüşümüzü, Hızır'ın birlikteliği ile yeniden canlandırıyorlardık.

Taha'nın Kitabı ile yürüyorduk. Ruhumuzda meşaleler yanıyor.

İçimizde sonsuz bir sakinlik ...

Büyük gün yaklaşmakta.

Büyük ses, büyük çağrı gitgide yaklaşmaktadır.

Kitabın çağrısına doğru açık kalplerimiz. Pencereleri açık ruhumuzun.

... Sesleniş;

hemen başlayacakmış gibi hazırlıklarımız.

Dileğimiz, çabamız, heyecanımız kavuşma vakti içindir.

Donanımlı olma hazırlığımız, başlangıç saatinden 'kavuşma' anına kadar sürecektir.